

Arany Katedra Emlékérem a Székács egykori tanárának

Beszélgetés Darabánt Anna tanárnővel

Kölcsey Ferenc Himnuszának születésnapjához kötődik 1989 óta a Magyar Kultúra Napja, amelyen megemlékezünk azokról a szakemberekről is, akik az évek során sokat tettek a kultúráért, a magyar kultúra népszerűsítéséért, terjesztéséért. Nem volt ez másképpen az idén sem, hiszen a január 19-én megtartott ünnepségen a kulturális területen dolgozók méltatása mellett egy komoly kitüntetést is átadtak. Dr. Réthelyi Miklós nemzeti erőforrás miniszter az Arany Katedra Emlékplakettet adományozta dr. Juhász Enikő polgármester felterjesztésére Darabánt Annának. A jelenleg már nyugdíjas tanárnő a 41 év munkaviszonyából 17 évet töltött a Székács Elemér Szakközépiskolában magyar tanárként valamint könyvtárosként és népművelőként. A több évtizedes munkája során számtalan szép sikert és eredményt könyvelhetett el. A kitüntetéséről és a magyar kultúra ápolásával kapcsolatosan kérdeztük meg a tanárnőt.

- Ha visszagondol a pedagógus pályán eltöltött időszakra és a Székács Elemér Szakközépiskolában eltöltött 17 évre, melyek voltak azok az események, pillanatok, amelyekre a legszívesebben emlékszik vissza?

- Csak a jó dolgokra emlékezem. Szerencsére a rosszakat törli az agyam. Nincs is értelme azokat megőrizni, mert megmérgezi az ember lelkét. A szép emlékek azonban erőt adnak, ezekből töltekezni érdemes. Szívesen gondolok vissza az órák hangulatára, a gyönyörű szóbeli feleletekre, a szép írásbeli dolgozatokra, az emlékezetes, meghökkentő pillanatokra. Nagyon sok ilyen volt. Például szívesen emlékszem vissza arra, amikor egy irodalmat kevésbé szerető tanulót kiváló feleletéért, elragadtatásomban megöleltem az osztály előtt. Vagy arra, amikor az iskola ebédlőjében odakiáltotta nekem az egyik tanítványom - emlékezve mennyit gyötörtém őt a memoriterek miatt, amikor Madáchtól vettük a Tragédiát - Jó napot Tanárnő! „Küzdést kívánok, (és) diszharmóniát!” Szóval a szigorúságom miatt így Luciferkedett velem, persze csak szeretetből. Naphosszat tudnám sorolni az ilyen pillanatokot. Ha visszagondolok, látom magam előtt a figyelő tekinteteket, és azt is, amikor ravasz módon olykor-olykor nem odatartozó téma, kérdés felvetésével igyekeztek engem eltéríteni az óra menetétől. Volt, amikor hagytam. Jó emlékeimben vannak az irodalmi versenyek, a könyvtári és az osztályfőnöki órák is.

- Ha néhány mondatban meg kellene fogalmaznia, mit mondana: mit jelent ma a magyar nyelv ápolása, és mit jelent ma a vers és a költészet a magyar társadalom, a magyar emberek számára?

- Ez nagyon nehéz kérdés, szinte lehetetlen válaszolni rá. Arról inkább tudok beszélni, hogy nekem mit jelentett a vers. A költészet, az irodalom szeretete adott nekem hivatást, pályát és sorsot, barátokat, tanítványokat. Adta évtizedeken át a kenyérkereső szerelmes munkát és sokszor az olvashatatlan dolgozatok fölötti gyötrelmet is. De a versek képi világa nélkül vallom, sokkal szegényebbek lennénk. A versek örömet adnak, és megvigasztalnak, hiszen bennük van az örök ember összes érzelmi, gondolati és hangulati tapasztalása. Érdemes

tehát verset olvasni. A vers, a költészet a magyar nyelv legszebb virága. Mindkettő (a nyelv is) olyan élő csoda, amit nap mint nap ápolni szükséges. A modern világ új kütyüi által terjesztett kommunikációban sajnos a nyelv a legsérülékenyebb, mert a használók mindent lerövidítenek. Én nem hagyom eltéríteni magam a divat által, és ma is szépen leírok mindent úgy, ahogyan azt a papíron tenném. Mindannyiunk kötelessége tehát, hogy a magyar nyelvet, a magyar költészetet a maga teljes virágzásában adjuk át az utókornak.

- Mire hívná fel a figyelmet, és milyen tanácsokat tudna adni a jelen kor tanítóinak, tanárainak, pedagógusainak, és mit tanácsolna a diákoknak, az elkövetkezendő korok nemzedékeinek a kultúra, az irodalom és magyar nyelv kapcsán vagy akár szélesebb körben is?

- Mindenkinél szeretettel tanácsolnám, hogy lassuljunk le egy kicsit. Túlzottan felgyorsult a világ és mi emberek egyre kevesebb időt fordítunk egymásra és úgy tűnik,

hogy a „mosoly, ölelés fönnakad a világ ág-bogán” valahol, ahogyan József Attila mondja, és nem születik meg közöttünk a szeretet. Pedig Dosztojevszkij szerint: „az élet egyszeri és megismételhetetlen alkalom a szeretetre, ez az egyetlen értelme”. Arasznyi létünkben gyakrabban kellene erre gondolnunk, hogy ne tévedjünk el a pénz utáni hajszában, ebben a túlpörgő világban. Összegezve tehát: fordítsunk több időt egymásra, adjunk tudásvágyat gyermekeinknek, ápoljuk hagyományainkat, kultúránkat, a magyar nyelvet, hogy az utánunk jövőék büszkéi lehessenek ráink.

- Mit jelentett az Ön számára Székács Elemér Szakközépiskola, és mit jelentett Törökszentmiklós?

- A város a munkában eltöltött éveimnek ad szép keretet. Itt kezdtem a törökszentmiklói járási hivatal munkatársaként, mint módszertani előadó, és szolnoki kitérő évtizedekkel megszakítva itt is fejeztem be, mint a Székács Elemér Szakközépiskola magyartanára. Ez bizony már történelem, de furcsa finta az időnek is, hiszen az átalakuló közigazgatásban a járások éppen most vannak újjáalakulóban, miközben sok fiatal, magát a szót sem ismeri. Törökszentmiklós sokat épült, szépült az eltelt időben, az iskola pedig második otthonom volt, hiszen a délutáni könyvtári órák miatt az egész napomat itt töltöttem el. Így mind a várost, mind az iskolát, megtartom a jó emlékezetemben.

- Hogyan élte meg az Arany Katedra-díj elnyerését, mit érzett, amikor átvette ezt a jeles kitüntetést?

- Örömteli érzést jelentett számomra. Kitüntetést kapni mindig nagy öröm. Egy életpályát lezárni ezzel az erkölcsi elismeréssel pedig igazán nagyszerű érzés. Boldog voltam, hogy tanítványaim körében vehettem át és a sors úgy rendezte, hogy a magyar kultúra napjára szerkesztett emlékidéző műsort - közvetlen a kitüntetés átadása után - Juhász Gyula: Anna-verseivel kezdték. Szép este volt, soha nem felejtmem el. Köszönöm a tapsokat, a virágokat, a tanítványaimtól kapott emlékkönyvet, mindent KÖSZÖNÖK.

Kolozsvári K.

